

Prelatovo pismo (december 2010)

Msgr. Javier Echevarría
predlaga, naj se pripravimo na
Božič tako, da iščemo milost v
zakramentih in beremo ter
pogosto premišljujemo božjo
besedo.

20. Dec. 2010

Predragi, naj Jezus varuje moje hčere
in sinove!

Z neizmernim veseljem se
spominjam zadovoljstva, s katerim je
sveti Jožefmarija v adventnem času

ponavljal besede iz liturgije: *Gospod je blizu!*[1]. Nestrpno in s hvaležnostjo je pričakoval slovesnost, ki obnavlja spomin Odrešenikovega prihoda na zemljo.

Začeli smo te tedne, ki nam pomagajo, da se pripravimo na Božič in druge praznike okrog Gospodovega rojstva. Mislim, da nam bodo prišle na ustnice besede preroka Izaija, ki jih vključuje maša prve nedelje: *Zgodilo se bo poslednje dni: Gora hiše Gospodove bo trdno stala kot najvišja med gorami, vzdigovala se bo nad griči. In vsi narodi bodo hiteli k njej.*[2] In uklonili se bomo pred dobroto nebes, ko bomo videli, kako se je ta prerokba izpolnila, ko se je božja Beseda učlovečila v deviškem naročju presvete Marije, po delovanju Svetega Duha. S svojim odrešujočim učlovečenjem in še posebno po velikonočni skrivnosti njegove smrti in vstajenja je Gospod na zemljo

prinesel mir, kakor so oznanili angeli na prvi Božič. Čeprav se ta mir še ni v polnosti izrazil, saj je v božjem načrtu predvideno, da bo le ob koncu časov *Bog vse v vsem*[3], je že odstranjen zid, ki se je zaradi izvirnega greha in naših osebnih grehov dvigoval med ljudmi in Bogom[4]. Poleg tega Jezus Kristus hoče, da kristjani vsakodnevno sodelujemo pri uresničevanju njegovega miru v srcih ter pridemo do zadnjega kotička družbe.

Papež je pred nekaj leti dejal, da »so Cerkevni očetje v njihovem grškem prevodu stare zaveze uporabili besede preroka Izaija, ki jih citira tudi Pavel, da bi pokazal, kako so bile nove božje poti vnaprej oznanjene že v stari zavezi. Tam je zapisano: “Gospod bo temeljito in naglo uresničil svojo besedo na zemlji” (Iz 10, 23; Rim 9, 28). Sin sam je Beseda, Logos; večna Beseda je postala majhna, tako majhna, da je ležala v

jaslih. Postala je otrok, da bi nam bila dosegljiva[5]. Sveti oče dodaja v svoji novi apostolski spodbudi: »Sedaj ne le, da je mogoče Besedo slišati, ne le, da ima glas, temveč ima *obraz*, ki ga lahko vidimo: to je Jezus iz Nazareta.«[6]

Nadaljujmo torej z gotovostjo in velikim zadovoljstvom našo krščansko pot. »**Božič nas spominja, da je Gospod začetek in konec ter središče stvarstva: vzačetku je bila Beseda in Beseda je bila pri Bogu in Beseda je bila Bog (Jn 1, 1).**

Kristus je tisti, hčere in sinovi moji, ki priteguje vsa ustvarjena bitja: vse je nastalo po njej in brez nje ni nastalo nič, kar je nastalo (Jn 1, 3). In ko se je učlovečil in prišel, da bi živel med nami (prim. Jn 1, 14), nam je pokazal, da nismo v življenju zato, da bi iskali časno, minljivo veselje. Tukaj smo zato, da bi dosegli večno blaženost, tako da sledimo njegovim stopinjam. In

to bomo dosegli samo, če se bomo učili od Njega.»[7]

Pri krstu smo oblekli Kristusa. Da bi se bolj in bolj oblikovali po njem, nam je Gospod zapustil tudi druge zakramente, še posebno zakramenta pokore in evharistije. Če jih prejemamo pogosto in z ustrezno pripravljenostjo, se naša podobnost z Jezusom krepi, postajamo boljši božji otroci. Sveti Duh v dušah uresničuje to nalogo ter računa na naše osebno sodelovanje. In del tega sodelovanja se udejanji v rednem branju božje besede, ki je *živa in dejavna, ostrejša kakor vsak dvorezen meč in zareže do ločitve duše in duha, sklepov in mozga ter presoja vzgibe in misli srca*[8]. Od tu nasvet našega Očeta: **V svojem življenju moramo obnoviti Kristusovo življenje, tako da ga spoznavamo z branjem in premišljevanjem Svetega pisma, z molitvijo (...)[9].** V prihajajočih praznikih si prizadevajmo, da bi

razumeli, »kaj nas Jezus uči že kot Dete, ravnokar rojeno, od trenutka, ko odpre oči na tej blagoslovljeni človeški zemlji«[10]. Pogosto premišljujemo: s kakšno željo po svetosti pristopam k virom milosti? Ali iščem način, da bi bil natančen pri prejemanju zakramentov ter hočem doseči čistost duše in nadnaravni ton, ki ga Bog pričakuje od mene?

Nova apostolska vzpodbuda svetega Očeta *Verbum Domini* izpostavlja pomembnost Svetega pisma v življenju in poslanstvu Cerkve ter v osebnem življenju vsakega kristjana. V njej Benedikt XVI. preučevalce Svetega pisma in vse ostale spominja na temeljno trditev: »Izvirni kraj interpretacije Svetega pisma je življenje Cerkve.«[11] Samo v naročju Cerkve, v povezanosti z živim izročilom in pod vodstvom Učiteljstva, ki ga je ustanovil Kristus, se lahko ustrezno razume, kaj nam je

Sveti Duh hotel posredovati za naše odrešenje, preko navdihnjenih pisateljev in z uporabo človeških besed. Torej je izključno v veri in iz vere, brez nevarnosti, da bi zašli v zmoto, mogoče globoko in natančno razumeti, kar nam je razodel Bog glede naše udeležенosti v življenju Boga samega. Znanstveni študij Svetega pisma je potreben zato, da se lahko izvede dobra eksegeza, toda enako in v večji meri je potrebno polno poistovetenje z vero, ki jo predlaga cerkveno učiteljstvo. Zato »se mora prava interpretacija Biblije vedno harmonično skladati z vero Katoliške cerkve«[12].

Da bi dobro razumeli božjo besedo, se poleg prizadevanja za poživitev vere trudimo tudi za to, da bomo brali in premišljevali Biblijo v duhovnem okolju, v katerem je bila napisana. Zato je potrebno, da ob počasnem in pozornem branju Evangelija in drugih navdihnjenih

knjig povečujemo osebno držo poslušanja. Sveto Pismo – predvsem kadar se bere v okviru liturgičnega slavlja – vedno znova postane aktualno, posreduje novost božjih stvari vsakemu človeku, ki ga pozorno posluša in ga poskuša ponotranjiti. Besede iz njega so, kakor piše Sveti Jožefmarija, **»Tolažnikova luč, ki nam govori s človeškimi glasovi, da bi naš razum spoznal in razmišljal, da bi se naša volja okrepila in dejanje izpolnilo. Ker smo eno samo ljudstvo, ki izpoveduje eno samo vero, en Credo; eno samo ljudstvo, zbrano v edinosti Očeta, Sina in Svetega Duha.«**[13]

Na enak način tudi v osebni branju Svetega pisma, predvsem evangelija, odmeva božji glas, in moramo se truditi, da ga udejanjamo v naših konkretnih okoliščinah. Če si zelo prizadevamo, da smo pozorni – otroško pozorni – pri branju svetih

besedil, se ta dejavnost zares spreminja v molitev. »**Ko odpreš svete evangelije,**« je zapisal naš Oče, »**pomisli, da moraš to, kar pripovedujejo – Kristusova dela in besede – ne le poznati, temveč jih moraš živeti. Vse, vsi zapisani dogodki so se zbirali podrobnost za podrobnostjo, da bi jih ti utelesil v konkretnih okoliščinah tvojega življenja. – Bog je nas katoličane poklical, da bi mu sledili od blizu, in v tem svetem besedilu najdeš Jezusovo življenje; toda najti moraš tudi svoje lastno življenje. Tudi ti se boš kakor apostol naučil vprašati, poln ljubezni: “Gospod, kaj želiš, da storim?” ... – Božjo voljo! nepreklicno zaslišiš v svoji duši. Torej dnevno vzemi v roke evangelij, beri ga in ga živi kot konkretno normo. – Tako so ravnali svetniki.**«[14]

V dokumentu, ki sem ga omenil, Benedikt XVI. v več odstavkih

izpostavi, kako življenje svetnikov ponuja veliko pomoč, da lahko globlje uvidimo pomen Svetega pisma. Sveti Gregor Veliki, katerega papež povzema v apostolski vzpodbudi, je zagotovil: »*Viva lectio est vita bonorum*«[15], da je življenje svetnikov zelo živ, globok nauk. »Najgloblja interpretacija Svetega pisma izhaja prav od tistih, ki so se pustili oblikovati božji besedi preko njenega poslušanja, branja in vztrajnega premišljevanja (...). Ni naključje,« nadaljuje sveti Oče, »da so velike duhovnosti, ki so zaznamovale zgodovino Cerkve, nastale iz jasno izražene povezanosti s Svetim pismom.«

Sveti oče pravi, da je »vsak svetnik kakor žarek svetlobe, ki izhaja iz božje besede«[17], nato pa omeni različne svetnike in svetnice, ki so v življenje Cerkve doprinesli nove navdihe, izvirajoče iz evangelija. Pokaže kako se eden od teh žarkov

izraža »v svetem Jožefmariju
Escriváju in njegovem učenju o
univerzalni poklicanosti k
svetosti«[18]. Te besede so nas, kakor
je logično, napolnile z velikim
veseljem, hkrati pa v dušo prinašajo
poziv našemu čutu za odgovornost,
naj bolje izkoristimo učenje našega
Očeta in še bolj razširimo njegovo
sporočilo ter tako bolj ljubimo Boga
in Cerkev.

Sledimo ponavljajočim se povabilom
svetega Jožefmarija, naj pogosto
posežemo po besedilih Svetega
pisma, da bi ohranjali žive naše
trenutke molitve ter da bi
kontemplativno opazovali prizore iz
Kristusovega življenja, tako da se
vključimo v evangelij »**kot še ena od
nastopajočih oseb**«. Liturgična
besedila pri mašah, tako v adventu
kakor na božič, nas bodo močno
vzpodbujala k rasti v domačnosti z
božjo besedo ter k povečevanju naše
intimnosti z Jezusom, Marijo in

Jožefom. Odločno vstopímo v njihova življenja in vse tri spremljajmo z vsem srcem.

»Vse Gospodovo življenje v meni vzbuja ljubezen,« je zapisal naš Oče. **»Poleg tega imam neko posebno šibko točko: njegovih tridesetih let skritega življenja v Betlehemu, Egiptu in v Nazaretu. Ta čas, – ki je dolg –, o katerem se komajda govori v evangeliju, nima lastnega pomena v očeh tistega, ki ga gleda površinsko. Kljub temu sem vedno vztrajal, da je to molčanje o Učiteljevem življenjepisu zelo zgovorno in vsebuje nauk, ki je za kristjane čudovit. To so bila intenzivna leta dela in molitve, v katerih je Jezus Kristus živel običajno življenje – kakršno je naše, če hočemo –, božje in človeško hkrati; tako v tisti preprosti in prezrti rokodelski delavnici kakor kasneje pred**

**množico je vse izvršil do
popolnosti.[19]**

Ob papeževih besedah o svetem Jožefmariju bi vam rad predlagal nasvet: povečujte – vsi povečujmo – gorečnost po temeljitem poznavanju komentarjev Svetega pisma, ki jih je zapisal naš Oče. Tako se bomo naučili bolj okretno gibati v globokem morju razodetja, in znali bomo odkriti tudi duhovni smisel, ki se skriva v besedah Svetega pisma: kar nam želi Sveti Duh posredovati tukaj in sedaj, vsakemu od nas. S tem pogledom vas vabim k ponovnemu branju točke iz *Kovačnice*: »***Aquæ multæ non potuerunt exstinguere caritatem!*** – Velike vode niso mogle ugasniti ognja ljubezni. – Ponujam ti dve interpretaciji teh besed iz Svetega pisma. – Prva, da te množica tvojih preteklih grehov – tebi, ki se zares kesaš – ne bo ločila od ljubezni našega Boga; in druga, da vode nerazumevanja, nasprotovanj, ki

**jih morda trpiš, ne smejo prekiniti
tvojega apostolskega dela.»[20]**

V preteklih dneh sem opravil kratko potovanje v Fatimo in Santiago de Compostela, sledeč stopinjam našega ustanovitelja. Znano vam je, da ga je še posebno privlačilo fatimsko svetišče; tja se je, kakor sem vam že povedal, sveti Jožefmarija pogosto zatekal, da bi Devici Mariji zaupal svoje namene, saj je bil prepričan, da Gospod vedno usliši Marijine molitve. Tudi jaz sem šel v Santiago de Compostela; spominjal sem se romanja našega ustanovitelja na apostolov grob leta 1938, ki je bilo prav tako jubilejno leto. Pridružil sem se molitvi Benedikta XVI. na tem mestu nekaj dni prej. Na obeh krajih sem čutil podporo vseh vas, za kar sem pred odhodom prosil vaše sestre in brate v Rimu, da bi nam Gospod dal vse, za kar ga roteče prosimo. Molil sem za Cerkev, za papeža, za vernike Opus Dei – vsako žensko in

vsakega moškega iz Dela. Vedno se zatekajmo k Jezusu preko Marije, vztrajno in z vero, v molitvi povezani s Cerkvijo in z vsem človeštvom.

Z vso ljubeznijo vas blagoslavlja

vaš Oče

+ Javier

Rim, 1. december 2010.

[1] Rimski misal, III. adventna nedelja, vstopni spev (*Flp* 4, 5).

[2] Rimski misal, I. adventna nedelja, prvo berilo (A) (*Iz* 2, 2).

[3] *1 Kor* 15, 28.

[4] Prim. *Ef* 2, 14.

[5] Benedikt XVI., Homilija pri polnočni maši, 24. 12. 2006.

[6] Benedikt XVI., Apostolska spodbuda *Verbum Domini*

(*Gospodova beseda*), 30. 9. 2010, št. 12.

[7] Sveti Jožefmarija, *Zapiski z meditacije*, 25. 12. 1972.

[8] *Heb* 4, 12.

[9] Sveti Jožefmarija, *Jezus prihaja mimo*, št. 14.

[10] *Prav tam*. [11] Benedikt XVI., Apostolska spodbuda *Verbum Domini* (*Gospodova beseda*), 30. 9. 2010, št. 29.

[12] *Prav tam*, št. 30. [13] Sveti Jožefmarija, *Jezus prihaja mimo*, št. 89, citat: Sveti Ciprijan, *De dominica oratione*, 23 (PL 4, 553).

[14] Sveti Jožefmarija, *Forja* (*Kovačnica*), št. 754.

[15] Sveti Gregor Veliki, *Moralia in Job XXIV*, 8, 16 (PL 76, 295).

[16] Benedikt XVI., Apostolska
spodbuda *Verbum Domini*
(*Gospodova beseda*), 30. 9. 2010, št.
48.

[17] *Prav tam.* [18] *Prav tam.* [19]
Sveti Jožefmarija, *Amigos de Dios*
(*Božji prijatelji*), št. 56.

[20] Sveti Jožefmarija, *Forja*
(*Kovačnica*), št. 655.

.....

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
sl-si/article/prelatovo-pismo-
december-2010/](https://opusdei.org/sl-si/article/prelatovo-pismo-december-2010/) (15. Mar. 2026)